

M HARUKI
MURAKAMI

Dans dans dans

Traducere din limba japoneză
și note de Iuliana Oprina

A venit chelnerul și am comandat friptură și salată. Amândoi am vrut friptura în sânge. Apoi am mai comandat un rând de whisky.

— Chiar așa, a spus el. Ziceai că ai ceva de vorbit cu mine. Hai să lămurim asta mai întâi, până nu ne îmbătăm.

— E o poveste mai ciudată, am început eu.

Mi-a aruncat un zâmbet seducător. Unul foarte bine exersat, dar fără nici o urmă de ironie.

— Îmi plac poveștile mai ciudate, mi-a zis.

— Nu demult, am văzut un film de-al tau.

— *Dragoste neîmpărtășită*, a mormăit el incet, încruntându-se. Un film cumplit. Un regizor cumplit. Un scenariu cumplit. Aceeași veche poveste. Toată lumea care a avut vreo legătură cu filmul asta vrea să-l uite.

— Eu l-am văzut de patru ori, l-am mărturisit eu.

S-a uitat la mine de parcă privea în hâu.

— Aș fi pus pariu că nu există om în galaxia asta care să fi văzut filmul ala de patru ori! Puteam să pun pariu pe orice!

— Apare cineva cunoscut în el. În afară de tine, am adăugat imediat.

Gotanda și-a apăsat ușor tâmplele cu degetele arătătoare și m-a privit cu atenție.

— Cine?

— Nu-i știu numele. E fata care se culcă cu tine duminică dimineața.

A luat o gură de whisky, a dat din cap de câteva ori și a zis:

— Kiki.

— Kiki, am repetat.

Ce nume ciudat! O făcea să pară o cu totul altă persoană.

— Așa o cheamă. Cel puțin este singurul nume pe care îl știe toată lumea. În lumea noastră mică și ciudată ea trecea sub numele de Kiki. Kiki și atât.

— Ai cum să iei legătura cu ea?

— Nu.

— De ce?

— Hai să încep cu începutul. În primul rând, Kiki nu e actrița profesionistă și povestea se complică.

Orice actor, cunoscut sau nu, aparține unei anumite agenții. În felul asta poți să contactezi imediat pe oricine. Majoritatea indivizilor stau lângă telefon, așteptând să fie sunați. Dar cu Kiki treaba stă altfel. Ea nu aparține de nici o agenție. Faptul că a apărut în film a fost o excepție, ceva ocazional.

— Și cum a ajuns să joace în film?

— La recomandarea mea. Am întrebat-o dacă ar vrea să apară într-un film și am recomandat-o regizorului.

— De ce?

Gotanda a mai luat o gură de whisky și a strâmbat puțin din buze.

— Pentru că are... poate nu talent, dar... cum să zic eu... prezență. Da, asta e. Se vede. Nu pot să spun că e o frumusețe sau că e o actriță innăscută, dar când apare pe ecran, captează toată atenția. E și asta o formă de talent. A jucat în film și rezultatul a fost extrem de bun. Toată lumea a îndrăgit-o. Nu vreau să mă laud, dar scena aceea e foarte reușită. E credibilă, nu?

— Da, am zis eu. Foarte credibilă.

— Așa m-am gândit s-o introduc în lumea filmului. Eram convins că ar fi reușit. Dar n-a fost să fie. A dispărut. Asta e a doua problemă. A dispărut fără urmă. Ca fumul, ca roua dimineții.

— A dispărut?

— Da, literalmente. Asta s-a întâmplat cam acum o lună, când n-a mai apărut la o audiție. Era vorba de un film nou, în care ar fi avut un rol în toată regula. Totul era pregătit. Ea trebuia doar să se prezinte la audiție. Am sunat-o cu o zi înainte și am stabilit locul și ora. Mi-a zis că o să aibă grijă să nu întârzie. Până la urmă n-a mai apărut deloc. Și asta e sfârșitul. Totul s-a oprit aici. N-a mai fost de găsit.

Gotanda a ridicat un deget și a chemat chelnerul. A mai comandat un rând de băuturi.

— Am totuși o întrebare, mi-a zis el. Te-ai culcat cumva cu Kiki?

— Da.

— Atunci dacă ți-aș spune, de exemplu, că și eu m-am culcat cu ea, te-ai simți rănit?

— Nu.

— Ce bine! a zis Gotanda, răsufiând ușurat. Nu-mi place să mint. M-am culcat cu ea de câteva ori. E o fată foarte bună. Puțin mai ciudată, dar simpatică. Era bine dacă se făcea actriță. Cred că ar fi ajuns departe. Păcat.

— Chiar nu ai cum să dai de ea? Să-i afli numele adevărat?

— Nu. N-am unde să mă interesez. Toată lumea o știe cu numele de Kiki.

— Poate că există vreo chitanță pe la contabilitate, la casa de filme, am sugerat eu. Un stat de plată? Trebuie să existe ceva cu numele și adresa ei. Datele astea sunt necesare pentru impozite.

— Îți dai seama că m-am interesat. Dar n-am aflat nimic, pentru că nu și-a ridicat banii. Nu i-a incasat. Zero.

— De ce să nu-și ia banii?

— N-am de unde să știu, a zis Gotanda, apoi a dat peste cap al treilea pahar de whisky. Probabil că nu voia să i se afle numele și adresa. Nu știu. E o adevărată enigmă. În fine, se pare că noi doi avem trei lucruri în comun. Unu la mână, am fost în generală în același grup la experimentele de chimie. În al doilea rând, amândoi suntem divorțați și, trei, amândoi ne-am culcat cu Kiki.

Într-un sfârșit au venit fripturile și salata. Friptura era excelentă, perfectă, bună de fotografiat. Gotanda mânca cu plăcere. Atitudinea lui la masă era destul de relaxată și poate că n-ar fi primit cel mai înalt calificativ la bune maniere, dar era un tovarăș de cină foarte plăcut și mânca cu poftă. Fetele cred că l-ar numi „fermecător”. Ai zice că poți să adopți și tu numaidecât o asemenea atitudine, dar nu-i deloc așa. Trebuie să o ai în sânge.

— Apropo, tu unde ai cunoscut-o pe Kiki? l-am întrebat eu în timp ce tăiam friptura.

— Unde am cunoscut-o? a zis el, gândindu-se puțin. A, da, am chemat odată o fată și mi-au trimis-o și pe ea. O fată, adică... știi tu, pe care o chemi prin telefon. Înțelegi ce vreau să spun?

Am dat din cap că da.

— După ce am divorțat, m-am culcat numai cu astfel de fete. Nu-ți dau bătaia de cap. Amatoarele nu-mi plac și dacă e vreo colegă de muncă, apare totul imediat prin reviste. Așa, dai un singur telefon și vine. Sunt scumpe, dar totul este strict confidențial. Cineva de la agenție mi-a dat numărul. Toate sunt fete bune. Plăcute. Profesioniște, dar fără să pară. Plăcerea e reciprocă.

A tăiat o bucată de friptură și a mestecat-o încet, apoi a luat o gură de whisky.

— Nu-i rea friptura asta, nu?

— Nu-i rea deloc. N-am nimic de reproșat. E un restaurant bun.

Gotanda a încuviințat.

— Dar te cam saturi de el când vii aici de șase ori pe lună.

— De ce vii atât de des?

— Mă simt bine aici. Nimeni nu face caz de mine. Angajații nu încep să șușotească, clienții sunt obișnuiți să vadă personalități și nu se holbează la mine. Nici nu încercă să-mi facă semne în timp ce mânânc. Dacă n-ar fi așa, n-aș putea să mă relaxez și să mânânc liniștit. Pe bune.

— Ce viață grea! am zis eu. Mai trebuie și să cheltuești cât mai mult.

— Exact, zise el. Unde ajunsesem cu povestitul?

— Ai chemat o prostituată.

— Așa, a zis el, ștergându-se la gură cu un șervet. Într-o bună zi am cerut-o pe fata pe care o chemam de obicei. S-a întâmplat să nu fie disponibilă. În schimb au venit două fete, la alegere. Sunt un client important și-mi fac multe servicii. Kiki era una dintre ele. Nu voiam să-mi bat capul să aleg și până la urmă m-am culcat cu amândouă.

— Aha.

— Ești sigur că nu te deranjează?

— Stai liniștit. În liceu probabil că m-aș fi simțit rănit.

— În liceu nici eu nu făceam așa ceva, a zis Gotanda râzând. În fine, m-am culcat cu amândouă. O combinație destul de stranie. Cealaltă fată era absolut superbă. Frumoasă de pică. Cheltuise ea

ceva ca să arate atât de bine, dar era uimitoare, pe cuvânt. Am văzut eu multe femei frumoase pe lumea asta, dar ea le întrecea pe toate. Avea și o fire plăcută, era deșteaptă, putea să întrețină o conversație... Pe de altă parte, Kiki nu era tocmai așa. Era frumoasă, dar nu chiar *o frumusețe*. Toate fetele din clubul asta sunt bine aranjate, bine puse la punct. Ea era... cum să spun eu, mai...

— Comună? am sugerat eu.

— Da, exact. Comună. Purta haine obișnuite, nu prea vorbea, nu se machia. Părea că nu prea-i pasă. Nu știu de ce, dar treptat m-am simțit mai atras de ea, de Kiki. După ce ne-am terminat treaba, ne-am așezat toți trei pe jos și am băut, am ascultat muzică, am discutat. Nu mă mai simțisem atât de bine de foarte multă vreme. De pe vremea studenției. Nu mă mai relaxasem așa de mult. Ne-am mai culcat apoi de vreo câteva ori, toți trei.

— Asta când se întâmpla?

— Cam la o jumătate de an după ce am divorțat, adică acum un an. Cred că am făcut figura de vreo cinci-șase ori. Nu m-am culcat niciodată doar cu Kiki. Nu știu de ce, că doar imi plăcea...

— Atunci de ce? am întrebat și eu.

Și-a sprijinit cuțitul și furculița de farfurie și și-a apăsat din nou tâmpilele cu degetele arătătoare. Era ticul pe care îl avea când se gândea. Fermecător, ar exclama fetele.

— Probabil mi-era teamă, a zis el.

— Teamă?

— Da, teamă să rămân singur cu ea, a zis el și și-a ridicat cuțitul și furculița. Kiki avea ceva care te stimula, te provoca. Cel puțin asta era senzația mea, chiar dacă era destul de vagă. Nu, nu provocator... Nu prea știu cum să spun...

— Insinuant, sugestiv? am încercat eu.

— Da, cam așa ceva. Nu-mi dau seama prea bine. Senzația era foarte vagă. Nu pot să fiu mai precis. Oricum, nu prea-mi venea să rămân singur cu ea, chiar dacă eram atras mai degrabă de ea. Crezi că reușești să înțelegi ce vreau să zic?

— Cred că da.

— Pe scurt, mă tem că nu m-aș fi putut relaxa doar cu ea. Aveam senzația că m-ar fi purtat undeva mai departe, mai adânc, și eu nu asta voiam. Voiam să mă culc cu cineva doar ca să mă relaxez. Îmi plăcea foarte mult, dar n-am fost niciodată numai cu ea.

Am mâncat un timp în tăcere.

— În ziua în care Kiki n-a apărut la audiențe, am sunat la acel club, a început iar Gotanda, de parcă și-ar fi amintit brusc, și am cerut-o pe ea. Mi s-a spus că nu mai era. Dispăruse. Bine, putea să le fi cerut chiar ea să-mi spună asta, în caz că sunam. Nu știu. N-aveam cum să verific că nu era așa. Oricum, din viața mea a dispărut complet.

Ospătarul a venit, a luat farfurile și ne-a întrebat dacă dorim o cafea după masă.

— Mai bine încă un pahar decât cafea, a zis Gotanda. Tu?

— La fel.

Am primit al patrulea rând de whisky.

— Știi ce-am făcut azi? m-a întrebat Gotanda.

De unde era să știu?

— Am fost asistentul unui stomatolog. Pregătesc un rol pentru continuarea unei telenovele. Eu sunt stomatolog și Ryōko Nakano oftalmolog. Cabinetele la care lucrăm sunt în aceeași zonă, ne cunoaștem din copilărie, dar, dintr-un motiv sau altul, nu reușim să ajungem împreună... Cam asta ar fi subiectul. O poveste banală, dar așa sunt toate telenovelele. Ai urmărit-o vreodată?

— Nu, niciodată. Nu prea mă uit la televizor. Poate doar la știri, de două ori pe săptămână.

— Ești băiat deștept, mi-a zis Gotanda aprobator. Oricum, e o porcărie. Dacă n-aș juca în el, nici eu nu l-aș urmări. Dar e un serial foarte popular, zău, e foarte cunoscut. Povestile comune au mare succes la public. Săptămânal primim tone de scrisori. Stomatologi din toată țara ne scriu să ne semnaleze tot felul de amănunte: că procedura cutare nu e corectă, că tratamentul aplicat nu e bun etc. Sau alții ne scriu că serialul e atât de prost, încât îi scoate din minți. Dacă nu-ți place, nu te uita, nu?